



Dóna la teva roba usada

La roba que no ens posen, la que no ens agrada o la que està gastada pot ajudar a la cooperació i el desenvolupament i a generar benestar entre els més necessitats!

HUMANA és una organització humanitària que des de l'any 1987 duu a terme projectes de cooperació, principalment a l'Àfrica. Els objectius principals es basen a proporcionar condicions i eines necessàries perquè aquests indrets es puguin desenvolupar.



Els projectes d'aquesta organització reben fons dels ingressos aconseguits mitjançant la roba de segona mà i subvencions estatals o de fundacions.

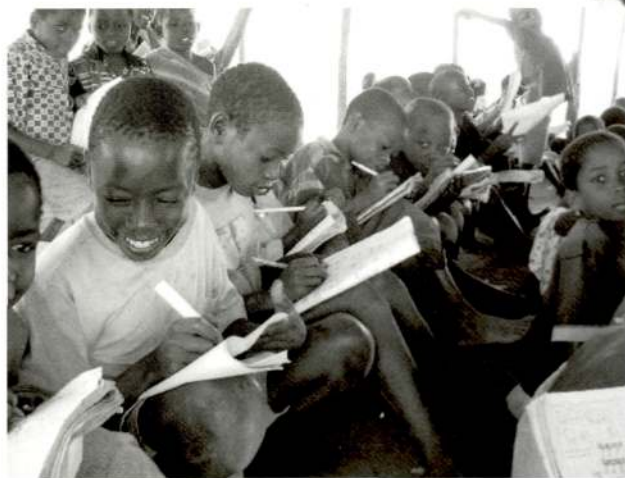
Els veïns d'Alpicat hi col·laboraven dipositant la seva roba usada als contenidors situats al carrer de Mossèn Cinto i a la plaça del Dr. Serés. Una dada: durant l'any 2006 els alpicatins han donat 8.057 kg. de residus tèxtils que s'han classificat a la central ubicada a l'Ametlla del Vallès en tres grups:

Roba que s'envia a l'Àfrica. Una part es dona com a ajuda d'emergència a persones que viuen en situació d'extrema pobresa o que han estat afectats per alguna catàstrofe i l'altra es classifica i es comercialitza en botigues i mercats de segona mà.

Roba de gran qualitat destinada a la venda en botigues de segona mà. N'hi ha 9 a Barcelona, 5 a Madrid i 1 a Granada.

Roba de qualitat inferior que no es pot vendre o donar i es destina al reciclatge industrial.

Per a més informació podeu contactar amb la pàgina web: www.humana-spain.org



Des de sempre HUMANA ha donat especial rellevància als projectes relacionats amb l'educació i la formació professional, amb una clara vocació de futur. En aquest sector té institucions gratuïtes especialitzades per a orfes, nens del carrer, formació de professors i escoles tècniques d'administració de negocis, comptabilitat, agricultura, construcció i cuina industrial.

A més, HUMANA té clar que perquè la formació tingui èxit són necessàries unes condicions mínimes de vida en aquestes poblacions. Per això, presta suport a projectes que treballen en àmbits com la higiene, la prevenció de malalties, campanyes de vacunació, construcció de pous i sots per a les escombraries, etc.

Escolteu-la!



alpicat ràdio

107.9

Associació de Jubilats



Sopar de Cap d'Any



Durant aquests últims mesos, la Llar de Jubilats d'Alpicat ha realitzat sortides per les terres catalanes. En aquesta ocasió hem visitat la granja Montalá, a Picamoixons, on es troba el Museu de Carros i Eines del Camp, que ens va donar l'oportunitat de desplaçar-nos, en el temps, a la nostra joventut, transportant-nos a la pagesia d'abans de les màquines. Vam veure, també, el Museu del Vi, on vam conèixer i en vam gaudir una nombrosa varietat de vins de denominació d'origen de Tarragona. També ens vam desplaçar fins a Barcelona on vam visitar la Catedral i ens vam deixar portar per l'esperit nadalenc a la Fira de Santa Llúcia.

Dintre de les festes volem destacar el sopar de Cap d'Any i el de Santa Àgueda, en els quals, cada any que passa, som més els amics que ens reunim per gaudir plegats de les festes més arrelades a la nostra entitat.

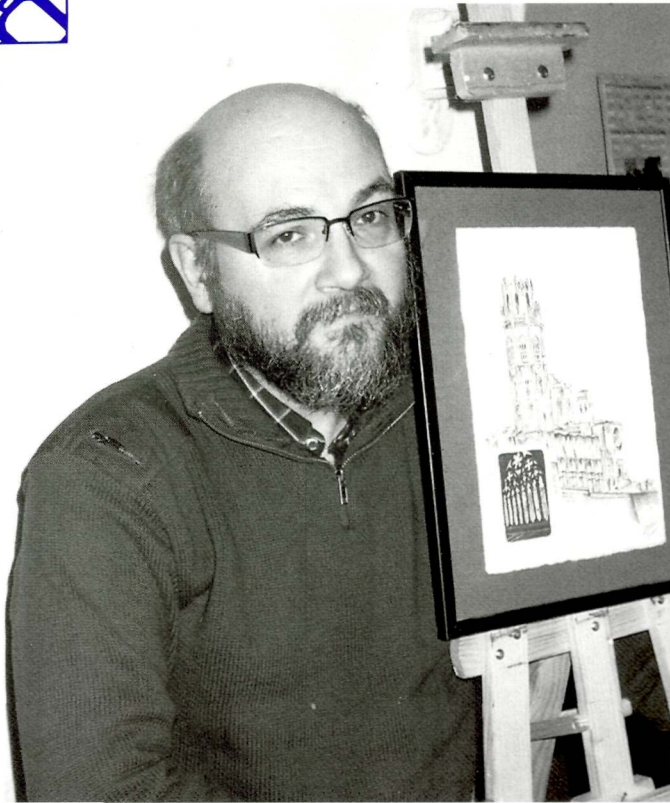
Josep Escuer, president de l'Associació de Jubilats i Junta Rectora



Sopar de Santa Àgueda



El món del gravat



Parlem amb José Antonio Ferrer Bordonaba

Neixes a Casp, Saragossa, l'any 1953. Ets bàsicament restaurador d'obres d'art i també pintor, dibuixant, decorador, gravador, aquarel·lista i ceramista. Vas aprendre l'ofici treballant d'aprenent al taller del Sr. Casanoves, restaurador de Lleida, a l'edat de 13 anys.

Restaares obres d'art, quadres, mobles, imatges, passos de Setmana Santa, altars, etc. Podem anomenar diferents pobles i ciutats on hi ha palesa la teva obra com per exemple, Alpicat, Bellpuig, Almatret, Ivars d'Urgell, el Torricó, Térmens, Bellví i Torrent de Cinca.

La teva primera exposició col·lectiva fou l'any 1978, a la sala Terraferma de Lleida. Des de llavors has participat en altres de col·lectives a Lleida, Tarragona, Girona, Fraga, Cervera, Linyola, Mollerussa, Vilafranca del Penedès, Tour du Crieu (França). També has dut a terme exposicions individuals des del 1984 a la sala Banca Catalana de Lleida, a Casp (Saragossa), Vilafranca del Penedès, Tarragona, Tàrrrega, Sitges, etc.

Ets president de l'Associació d'Arts de Ponent de Lleida i membre de la Federació d'Artistes Plàstics de Catalunya. Vas formar part del Grup de Pintors de l'Ereta.

Vas ser el lleidatà del mes de febrer del 1986. Ets soci d'honor de la Casa d'Aragó a Lleida.

- Com et vas interessar pel món del gravat?

La culpable és la Rosa Siré, jo crec que ha sigut una persona que ha ensenyat a mitja Lleida, deixant de banda que hi ha altres gravadors, Víctor Pérez Pallarés, Antonio Pérez Vidal, Sandoval... n'hi ha molts. En aquest món del gravat tot i que no és molt conegut, hi ha grans professionals. La Rosa Siré és la que me'n va ensenyar a mi, i en vaig començar a fer l'any 1986. En la segona exposició que vaig fer a la sala de Banca Catalana vaig posar els sis primers gravats que vaig fer, eren dedicats a la zona de la Mitjana, al riu, recordo que era l'hivern i que vaig passar molt fred. El gravat és encantador, el problema és que no es coneix, tot i que cada vegada se'n parla més.

Després d'aprendre amb Siré, també vaig fer alguns cursets a Saragossa, a Fuendetodos, a la casa de Goya, i sempre cal anar desenvolupant, anar treballant i experimentant, perquè el gravat, tu ja ho saps, és molt d'experimentació. Aquest any, en la nostra Associació d'Arts de Ponent, el dediquem al gravat i al dibuix.

- Quina tècnica utilitzes més?

Sóc bastant clàssic, m'agrada el gravat petit. El gravat tan gran com el que de vegades fa Siré o Sandoval és bastant complicat. Com a tècnica, podem dir que és l'aiguafort. L'aiguatinta em costa una mica més, l'aiguafort m'agrada, i després també m'agrada la punta seca.

- És més directa.

És més directa, i m'agrada improvisar, també és més arriscat, ja ho saps.

- Sí, però llences la planxa i n'agafes una altra.

Sí, per fer gravat has d'anar amb la mentalitat que ho pots espatllar. La gent desconeix el que costa fer un gravat, de vegades et diuen: "Quin dibuixet més bonic", i tu penses que carai de dibuixet bonic, això és un gravat. Ens falta cultura del gravat. En altres països es valora més, tu ja ho saps. A Anglaterra mateix, el gravat pot estar més valorat que alguna pintura, ja que és més complicat de fer. Rosa Siré està fent un gran treball pel que fa a potenciar el gravat. Els altres també anem fent el que podem, jo mateix vaig impartir un curset sobre gravat a l'Associació d'Arts de Ponent.

- Quins artistes han influït en la teva obra?

A mi m'agrada molt Rembrandt, té un gravat que m'encanta. Es va fer una exposició a la Pedrera

sobre la seva obra, i hi vaig anar expressament. Hi havia un gravat que em va impressionar molt, és el de *Jesús a la creu*. A l'exposició es mostrava tot el procés del gravat en les quatre o cinc proves que l'artista va anar fent. Em va impressionar molt, era una persona que tenia una gran habilitat amb el burí.

Goya també m'agrada molt, és molt bo. Vam muntar una exposició d'ell aquí a Lleida, a Serveis Territorials de Cultura de la Generalitat, sobre la tauromàquia, Goya era bo, com a gravador era excel·lent.

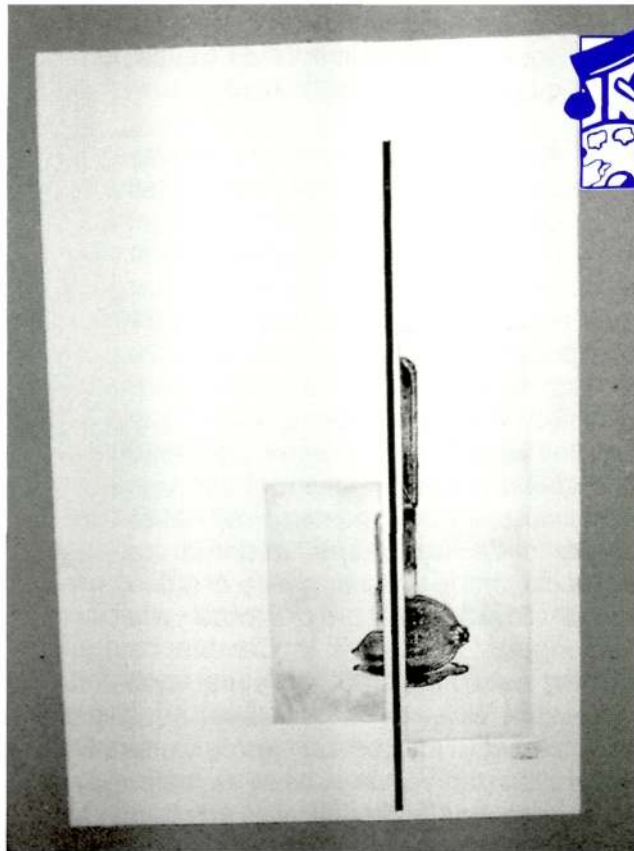
Et parlo de gravats molt clàssics, però també avui en dia es poden fer coses fantàstiques amb resines. A mi un artista que m'està agradant moltíssim i que experimenta molt és l'Antonio Pérez Vidal. Investiga molt és un home molt valent, jo sóc més clàssic. Ell investiga molt i fa coses molt boniques, he vist veritables preciositats d'ell.

- Què ens vol dir la teva obra?

Home, explicar l'obra d'un és bastant complicat, això ja ho saps. A mi m'agrada molt el dibuix, i llavors el gravat es molt interessant pel dibuix que té. Jo sóc més aviat figuratiu. Opino que tot ha de tenir una evolució, i el primer que s'ha d'aprendre és a tenir base artística clàssica i després, a poc a poc, anar evolucionant i anar fent coses noves, perquè en el món de l'art és molt difícil treballar. Aquesta gent que es posa a pintar o a dibuixar i diuen vinga va que faré això i em sortirà molt bé, estan equivocats, s'ha de tenir molta convicció del que fas. Ara fa una temporada que m'està donant pel collage, mai no hi havia experimentat. He fet diverses coses i m'està agradant. També estic preparant monotip, hi estic experimentant. Em diverteixo molt perquè no tinc por a fracassar, perquè, si fracasso, ho trenco i ja està. Utilitzo planxa de cartró i també tauler de decume, ja que té aquella porositat que m'agrada; després, en el resultat hi enganxo paper, no sé si en sortirà alguna cosa, perquè encara no he ensenyat res, si no té èxit, no té èxit. També procuro fer-me jo mateix el paper, m'agrada.

- Dones molta importància a la ratlla?

Sí, és fonamental. M'agrada més la ratlla que la taca, potser és perquè la taca no la domino tant com la ratlla, és ben curiós. Siré és al revés, li agrada més la taca perquè se sent millor. Jo crec que cada artista té les seves preferències, i a mi la taca en el gravat em costa molt perquè, potser, no tinc l'experiència o no tinc l'habilitat per la taca, és molt complicat. Passa d'una manera semblant amb l'aquarel·la mullada, has de tenir molta agilitat per dominar l'aigua, cadascú sap les seves limitacions, cadascú s'ha



de sentir còmode amb el que fa. Jo, per sort, tinc el meu ofici que és restaurador i les quatre exposicions que faig a l'any, i que generalment col·laboro, amb uns o altres. Al menys puc fer el que m'agrada, no depenc de si faig allò no ho vendré o bé caurà malament. Jo experimento, i si agrada bé i si no també, ja et condicionen bastant com per condicionar-me amb això.

- Què ens recomanes per a la preparació de l'obra abans de realitzar-la?

Una obra abans de realitzar-la has de pensar-la. A mi em fa molta gràcia, això es veu sobretot en els reportatges de la televisió, dóna la sensació que és tot improvisació, i no ho és. En una obra ben feta no hi ha mai improvisació, i en el gravat encara menys. Has de tenir un esquema, has de saber començar, potser després no surt el que pretenies, però et poden sortir altres coses tal vegada més interessants. No es pot dir anem a veure què surt, cal haver pensat l'obra. Jo em faig uns esquemes en mida petita, quatre traços que sols entenc jo, i després els vaig desenvolupant. Fa una temporada que em va donar per fer formes geomètriques. Per muntar una exposició s'ha de tenir un fil conductor. De vegades veus exposicions que semblen mercadets o exposicions de marcs, jo suprimiria tots els marcs, perquè l'important és l'obra; amb un llistó de metall en tens prou, no cal posar el gran marc de deu centímetres. Aquesta baralla la tinc gairebé a diari a l'associació quan munten les exposicions. En l'argot dels restauradors diem, a un mal crist molta sang.